

Sygn. akt: I C 969/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2015 r. w G.

sprawy z powództwa **J. C. (1)**

przeciwko **Gminie M. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powoda J. C. (1) odsetki ustawowe od kwoty 11.653,48 zł od dnia 9 lipca 2015r. do dnia 22 września 2015r.

II. oddala powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych od kwoty 11.653,48 zł za okres od 2 lipca 2015r. do dnia 8 lipca 2015r.

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powoda J. C. (1) kwotę 583 zł (pięćset osiemdziesiąt trzy złote) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód J. C. (2) wniósł pozew przeciwko Gminie M. G. domagając się zapłaty kwoty 11.653,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż jest właścicielem nieruchomości przy ul. (...) w G.. W lokalu tym zamieszkuje dłużnik D. L., wobec którego Sąd Okręgowy w Gdańsku ustalił prawo do lokalu socjalnego. Zgodnie z art. 417 k.c. w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego powodowi przysługuje względem pozwanej Gminy roszczenie o odszkodowanie. Dłużnik bowiem nie uiszcza powodowi żadnych opłat za lokal, jest bezrobotny i nie posiada żadnego majątku, co ustalono w sprawie o eksmisję. Według powoda wyrządzona mu szkoda wynosi 11.653,48 zł i obejmuje okres od 1 listopada 2014 r. do 30 czerwca 2015r. Dochodzona kwota stanowi iloczyn miesięcznego czynszu najmu możliwego do uzyskania w okresie objętym sporem, w kwocie 1.180 zł i ilości miesięcy objętych sporem oraz – w pozostałej części – sumę opłat eksploatacyjnych uiszczonych przez powoda do wspólnoty mieszkaniowej. Powód podkreśla, iż na rynku mieszkaniowym jest zgłaszany popyt na sporny lokal na cele najmu m.in. przez studentów i powód był

i jest zdeterminowany wynająć sporny lokal na warunkach wolnorynkowych. Pozwana była wzywana do zapłaty odszkodowania, lecz zignorowała wezwanie.

(pozew k. 2-4)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła, że roszczenie o zapłatę kwoty stanowiącej przedmiot sporu, zostało uiszczone powodowi w całości i tym samym Gmina nie jest już w żaden sposób zobowiązana do zapłaty. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że żądanie przez powoda odsetek ustawowych od dnia doręczenia wezwania jest nieuzasadnione z uwagi na konieczność przestrzegania wymaganej procedury związanej z zebraniem wszystkich dokumentów w sprawie i przedstawienia sprawy do zaakceptowania przez Prezydenta miasta na tzw. kolegium prezydenckim, stąd powództwo winno ulec oddaleniu.

(odpowiedź na pozew k. 16-17)

W piśmie procesowym z dnia 29 września 2015r. powód cofnął powództwo co do należności głównej w kwocie 11.653,48 zł, lecz podtrzymał je w pozostałym zakresie. W piśmie procesowym z dnia 12 października 2015r. pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu.

(pismo procesowe powoda z dnia 29 września 2015r. k. 28, pismo procesowe pozwanej z dnia 12 października 2015r. k. 36)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. C. (1) jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni wydanym w dniu 26 września 2012r. w sprawie o sygnaturze akt I C 440/12 nakazano D. L. aby opuścił, opróżnił i wydał powodowi lokal mieszkalny nr (...), położony w G. przy ul. (...), zaś wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w dniu 28 maja 2013r. w sprawie o sygnaturze akt III Ca 926/12 przyznano mu prawo do lokalu socjalnego i nakazano wobec niego wstrzymanie wykonania wyroku do czasu złożenia przez Gminę M. G. oferty najmu lokalu socjalnego.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 2 lipca 2015r. powód J. C. (1) wezwał pozwaną Gminę M. G. do zapłaty kwoty 11.653,48 zł z tytułu odszkodowania za niedostarczenie D. L. lokalu socjalnego za okres od listopada 2014r. do czerwca 2015r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia wezwania do dnia zapłaty. Odszkodowanie obejmowało czynsz najmu, jaki powód mógłby uzyskać w przypadku wynajęcia lokalu na warunkach wolnorynkowych oraz koszty eksploatacyjne nieuiszczone przez dłużnika, a naliczone przez wspólnotę mieszkaniową.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o wezwanie do zapłaty z dnia 2 lipca 2015r. k. 7)

Sprawa powoda była rozpatrywana przez na tzw. kolegium prezydenckim w dniach 21 lipca 2015r. i 25 sierpnia 2015r. W dniu 15 września 2015r. Prezydent Miasta G. wyraził zgodę na wypłatę powodowi jednorazowo kwoty 11.653,48 zł tytułem odszkodowania za nie wywiązanie się Gminy z obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego D. L.. Odszkodowanie w kwocie 11.653,48 zł zostało powodowi wypłacone w dniu 22 września 2015r. Pozwana nie uiszczała odsetek z tytułu opóźnienia.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zarządzenie nr (...) Prezydenta Miasta G. z dnia 15 września 2015r. k. 19-20, pismo pozwanej z dnia 10 września 2015r. k. 21, pismo z dnia 18 sierpnia 2015r. k. 22-23, potwierdzenie przelewu k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był w całości bezsporny pomiędzy stronami, a Sąd ustalił go na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony niniejszego postępowania. Wskazane powyżej dowody z dokumentów nie budzą żadnych wątpliwości co do swej wiarygodności, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, w szczególności, że przedłożone kopie dokumentów są niezgodne z oryginałami, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Na podstawie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, zobowiązanie pozwanej do złożenia informacji z Wydziału Spraw Lokalowych oraz o przeprowadzenie dowodu z pozwu i wyroku w sprawach o sygnaturach akt I C 73/15 oraz I C 1193/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, albowiem okoliczności na jakie miały zostać przeprowadzone powyższe dowody były bezsporne pomiędzy stronami. Podkreślić należy, iż pozwana Gmina M. G. uznała roszczenie co do należności głównej i w dniu 22 września 2015r. uiściła na rzecz powoda kwotę 11.653,48 zł. Nie było pomiędzy stronami również sporu co do tego, że powód dwukrotnie występował przeciwko pozwanej na drogę sądową domagając się zapłaty odszkodowania za niedostarczenie uprawnionemu lokalu socjalnego za wcześniejsze okresy ani też co do treści wydanych w tych sprawach rozstrzygnięć. Nadto, uwzględnienie powyższych wniosków dowodowych, a zwł. wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, doprowadziłoby do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy, a strony naraziło na dodatkowe koszty.

Wobec wypłaty odszkodowania przez pozwaną w toku niniejszego postępowania, jedyną okolicznością sporną pomiędzy stronami było zasadność roszczenia powoda w zakresie odsetek ustawowych. J. C. (1) domagał się zasądzenia odsetek już od dnia 2 lipca 2015r. do dnia zapłaty. W rozpoznawanej sprawie pozwana została wezwana do zapłaty odszkodowania za okres objęty sporem pismem z 2 lipca 2015r. W piśmie tym powód nie wyznaczył pozwanej dokładnego terminu spełnienia roszczenia. Bez wątpienia zobowiązaniem o charakterze bezterminowym jest zobowiązanie dłużnika do naprawienia szkody spowodowanej czynem niedozwolonym (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 r., I ACa 575/06, LEX nr 298549; wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACa 1043/12, LEX nr 1293605; wyrok SN z dnia 13 września 2012 r., V CSK 379/11, LEX nr 1223734; wyrok SN z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, LEX nr 1289360). Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie z przywołanym powyżej przepisem dłużnik, który otrzymał od wierzyciela wezwanie do wykonania zobowiązania, powinien je wykonać niezwłocznie, czyli bez zbędnej zwłoki. Jak podnosi się w doktrynie „niezwłoczność” powinna być rozumiana jako konieczność wykonania zobowiązania stosownie do wymagań dobrej wiary i zwyczajów uczciwego obrotu. Takie określenie umożliwia dokonywanie ocen w odniesieniu do czasu i miejsca, w którym dłużnik powinien niezwłocznie wykonać zobowiązanie. Nie ulega zatem wątpliwości, że niezwłoczność, o której mowa w przepisie art. 455 k.c., nie pokrywa się z natychmiastowością. Zawsze jednak terminy te muszą być realne, uwzględniające wymagania stawiane uczestnikom stosunku zobowiązaniowego, zwłaszcza w art. 354 i 355 k.c. (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., I ACa 426/12, LEX nr 1223147; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 21 listopada 2012 r., I ACa 1163/12, LEX nr 1267476). Ponadto, jak wskazuje się w doktrynie „niezwłoczność” oznacza konieczność respektowania czasu potrzebnego dłużnikowi do zabezpieczenia prawidłowego wykonania zobowiązania. Długość tego czasu zależna jest od istniejących w obrocie cywilnym stosunków w odniesieniu do skonkretyzowanego zobowiązania. Czasu potrzebnego do niezwłocznego wykonania zobowiązania nie da się oznaczyć sztywno określoną liczbą dni czy tygodni. W każdym razie powinien to być taki czas, w którym dłużnik, zważywszy na rodzaj i rozmiar świadczenia, powinien móc przygotować przedmiot świadczenia. Dowód na okoliczność, iż wskazany przez wierzyciela termin na wykonanie świadczenia jest zbyt krótki,

obciąża dłużnika (por. Z. Gawlik [w:] A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, LEX 2014).

Konstruując pojęcie „niezwłoczności” w odniesieniu do Gminy M. G. należało mieć na uwadze, że pozwana jako jednostka samorządu terytorialnego musi działać na podstawie prawa, w tym zobowiązana jest przestrzegać restrykcyjnych przepisów o finansach publicznych. Powyższe okoliczności wymagają, by każde żądanie dotyczące zapłaty określonej kwoty pieniężnej zostało przedstawione Prezydentowi Miasta G. w celu akceptacji. Dlatego przy określaniu terminu spełnienia świadczenia przez Gminę M. G. należy uwzględnić normalny obieg informacji w urzędzie, konieczność konsultacji z właściwym wydziałem czy zapoznania się ze stosownymi aktami. Strona pozwana wywodziła w niniejszej sprawie, że do wypłaty odszkodowania na rzecz powoda konieczne było 14 dni, gdyż tzw. kolegia prezydenckie odbywają się raz w tygodniu. Jak wynika z treści dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy przez stronę pozwaną, sprawa została przedstawiona Prezydentowi dopiero w dniu 21 lipca 2015r., po czym Prezydent zażądał przedstawienia bardziej szczegółowego uzasadnienia dotyczącego kwot odszkodowań przez Wydział Spraw (...). W ocenie Sądu tak długi okres rozpoznania wniosku powoda nie był uzasadniony i w związku z tym termin blisko trzymiesięczny, jaki upłynął od dnia złożenia wniosku przez powoda do dnia wypłaty świadczenia nie spełnia kryteriów „niezwłoczności” wskazanych w przepisie art. 455 k.c. Biorąc pod uwagę, że wezwanie powoda wpłynęło do pozwanej w dniu 2 lipca 2015r., to przyjmując należało, że do dnia 9 lipca 2015r. odbyło się jedno kolegium prezydenckie, na którym można było przedstawić sprawę powoda i niezwłocznie po wyrażeniu zgody przez Prezydenta Miasta G. wypłacić kwotę odszkodowania. Taki okres był wystarczający, aby odpowiednia komórka Urzędu Miasta G. zebrała wszystkie niezbędne dokumenty dotyczące sprawy powoda i przedstawiła je Prezydentowi wraz z wnioskiem powoda. W ocenie Sądu pozwana powinna tak zorganizować pracę (...), aby sprawy w których rozstrzygnięcie może zapaść bez potrzeby przeprowadzenia postępowania administracyjnego, były rozstrzygane bez zbędnej zwłoki, w najbliższym możliwym terminie. Wobec powyższego Sąd uznał, że pozwana opóźniła się ze spełnieniem świadczenia od dnia 9 lipca 2015r. Dlatego biorąc pod uwagę, że roszczenie powoda zostało zaspokojone w dniu 22 września 2015r. na mocy art. 455 k.c. należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty roszczenia głównego tj. kwoty 11.653,48 zł od dnia 9 lipca 2015r. do dnia 22 września 2015r. W pozostałym zakresie tj. co do żądania odsetek od powyższej kwoty za okres od dnia 2 lipca 2015r. do dnia 8 lipca 2015r. Sąd powództwo oddalił.

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód cofnął częściowo pozew co do kwoty 11.653,48 zł w związku ze zapłatą przez pozwaną odszkodowania już po wytoczeniu powództwa. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Sąd oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c., nie dopatrywał się przy tym okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. W tym stanie sprawy cofnięcie pozwu należało uznać za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. Wobec powyższego na mocy art. 355 § 1 k.p.c. należało orzec jak w pkt. III. sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 583 zł, którą stanowi opłata sądowa od pozwu. Sąd doszedł do przekonania, iż z uwagi na fakt, że pozwana zaspokoiliła roszczenie powoda już po wytoczeniu powództwa tj. w dniu 22 września 2015r. winna być uznana za stronę przegrywającą niniejsze postępowanie. Nadto, należało mieć na uwadze, że pozwana dała powód do wytoczenia powództwa, albowiem przed wniesieniem pozwu (co nastąpiło w dniu 11 sierpnia 2015r.) była wzywana do zapłaty pismem z dnia 2 lipca 2015r. i nie spełniła świadczenia niezwłocznie, zgodnie z dyspozycją art. 455 k.c. ani nawet nie zawiadomiła powoda o podjętych czynnościach.